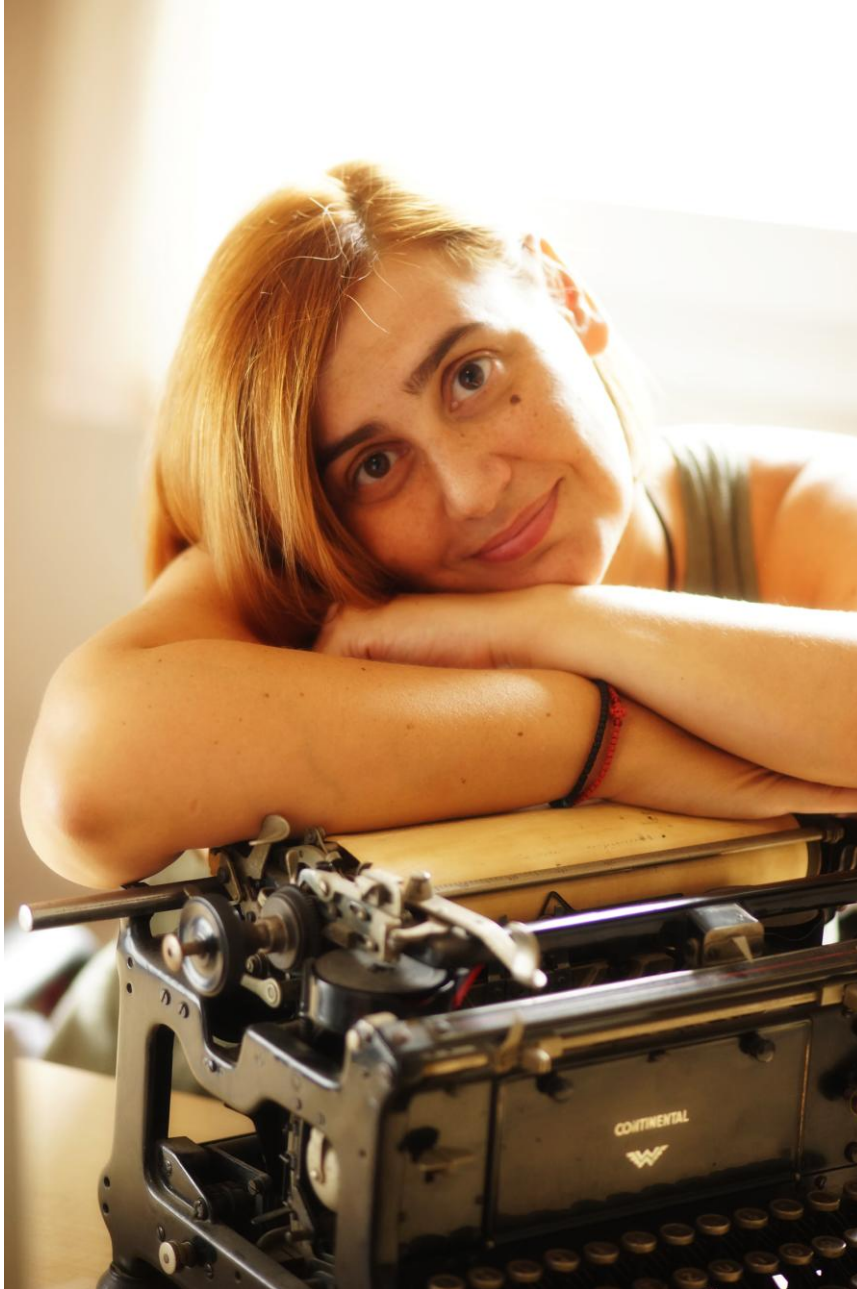

Η Σοφία Βόικου συνομιλεί με την Βούλα Παπατσιφλικιώτη

Επιμέλεια άρθρου: [Κώστας Θερμογιάννης](#) | 30.05.2016 | [Συνεντεύξεις](#) | [1](#) |
[Βούλα Παπατσιφλικιώτη](#), [Σοφία Βόικου](#)

**Κάθε έργο της είναι για τον αναγνώστη μια μοναδική εμπειρία και ένα ξεχωριστό ταξίδι
στην ιστορία του τόπου μας!**

Σας επέλεξε η γραφή ή την επιλέξατε; Με τι κόστος;

Μάλλον αλληλοεπιλεχθήκαμε, θα τολμούσα να πω. Είναι μία σχέση που κρατάει από την εφηβεία μου οπότε φαντάζομαι πως για να διαρκεί τόσα χρόνια, είναι μία σχέση δυνατή με σεβασμό και από τα δύο μέρη. Το κόστος δεν είναι πάντα αμελητέο, ιδίως όταν δεν ασχολείσαι μόνο με τη γραφή. Έχει τύχει να χάσω 'κομμάτια του εαυτού μου' για τη γραφή. Ευτυχώς, το κατάλαβα γρήγορα και δεν την άφησα να με 'καταβροχθίσει'.

Τι σημαίνει «γράφω» για σας;

Δραπετεύω. Δραπετεύω από τα προβλήματα της καθημερινότητας, από τη μιζέρια, από την αρνητικότητα.

Ταξιδεύω. Ταξιδεύω σε άλλους κόσμους πραγματικούς και φανταστικούς. Κόσμους που τους δημιουργώ όπως θέλω εγώ, δίχως περιορισμούς και ανώφελα 'πρέπει'.

Ανακαλύπτω. Ανακαλύπτω εκ νέου τον εαυτό μου και τη σχέση μου με τους άλλους ανθρώπους.

Πιστεύετε ότι κάποιος γεννιέται ή γίνεται συγγραφέας;

Δύσκολη ερώτηση. Είλικρινά δεν ξέρω. Μάλλον είναι ένας συνδυασμός και των δύο. Σαφώς υπάρχει μία ροπή προς τη συγγραφή. Από την άλλη για να γίνει συγγραφέας, πρέπει και να το προσπαθήσεις. Να είσαι φανατικός αναγνώστης και να έχεις μεγάλη πειθαρχία. Ένα βιβλίο δεν γράφεται από τη μια μέρα στην άλλη.

Μιλήστε μας για το τελευταίο σας βιβλίο.

“Οι ψίθυροι του βαρδάρη” είναι ένα πολυπρόσωπο μυθιστόρημα με φόντο τη Θεσσαλονίκη των αρχών του 20ου αιώνα, από την είσοδο του ελληνικού στρατού στην πόλη το 1912 μέχρι τον ξεριζωμό των Εβραίων το 1943. Μέσα από τη ζωή της γιαγιάς Σοφίας, τον τυχοδιωκτισμό του Μεχμέτ εφέντη, το ρομαντισμό της Αναστασίας, τον απελπισμένο έρωτα του Ιμπραήμ, την ελεύθερη ηθική της Ζοζεφίν, τον κυνισμό του Τζαννέτου και την απελπισία του Σαλί μπέη, ο αναγνώστης θα γνωρίσει μια ξεχασμένη πολυφυλετική και πολυθρησκευτική Θεσσαλονίκη. Θέλω επίσης να πιστεύω πως θα απολαύσει ένα ταξίδι στο χρόνο μέσα από τη δράση, τα πάθη και τους έρωτες των ηρώων.

Ποια μοίρα ελπίζετε για τα βιβλία σας;

Ποιος συγγραφέας κατά βάθος δεν ονειρεύεται την αθανασία για τα βιβλία του; Επειδή όμως είμαι ρεαλίστρια, ευελπιστώ τουλάχιστον να αγαπηθούν από τους αναγνώστες.

Έχετε συγκινηθεί με ένα βιβλίο που έχετε γράψει ή έχετε διαβάσει;

Δεν συγκινούμαι με τα δικά μου βιβλία. Συγκινούμαι μόνο με συγκεκριμένες σκηνές, όπως για παράδειγμα η σκηνή στους “Ψίθυρους του βαρδάρη” όπου η εγγονή Σοφία ανακαλύπτει το θάνατο της γιαγιάς της. Με βιβλία άλλων συγγραφέων, συγκινούμαι και κλαίω πολύ συχνά. Το πιο πρόσφατο που μου έρχεται στο μυαλό είναι “Ο φύλακας της αδερφής μου” της Jodi Picoult.

Ποια είναι η αγαπημένη σας φράση;

“Αύριο ξημερώνει μια νέα μέρα” της Σκάρλετ Ο’Χάρα από το “Όσα παίρνει ο άνεμος”. Όσο παράδοξο κι αν ακουστεί, παρά τη δεδομένη λατρεία μου στην ιστορία, δεν μου αρέσει να κοιτάω πίσω.

Για ποιο λόγο θα σταματούσατε να γράφετε;

Μα και τώρα, υπάρχουν διαστήματα που δεν γράφω. Δεν είμαι από τους συγγραφείς που βρίσκονται σε συνεχή ανάγκη να γράφουν κάτι. Θα σταματούσα αν αισθανόμουν πώς με πίεζε κάποιος για να γράψω, για να ταξιδέψω στον κόσμο ή γιατί περνάω πολύ καλά και δεν έχω

ανάγκη να καταφύγω στη μοναξιά της γραφής. Αυτό που σίγουρα δεν θα μπορούσα να σταματήσω ποτέ είναι να διαβάζω. Αλλά από την άλλη, 'ποτέ μη λες ποτέ'.

—

γράφει η [Βούλα Παπατσιφλικιώτη](#)